

Måsar ger skydd.

Norsa hyser en skrattmåskoloni om flera hundra par. Många förargar sig över denna skråniga fågel och skulle gärna se den decimerad. Men i skrattmåskolonin finner flera andra arter en skyddad boplats genom måsarnas vaksamhet mot allehanda faror. Sålunda har i år flera par rörhöns funnit en fristad bland skrattmåsar. Rörhönan får anses som en rätt sällsynt fågel. Hon räknar släktskap med sothönan, vilken som vanligt har god stam vid Norsa.

Vassbältet utanför Norsa, Sjöhagen och Ståholm hyser många arter, som behöver denna miljö för sin trivsel. Sålunda finns där i stort antal sävsångare, rörsångare och sävsparv. Deras skärrande och zirpande sång hörs där till långt in på sommaren. Bruna kärrhöken häckar de flesta år i Ståholmsvassen.

Ytterligare ett par finns i den närliggande Barkarövik. Denna magnifika fågel glider ofta fram över vassen på högburna vingar och åstadkommer ett moln av upprörda skrattmåsar, då deras tillhåll passeras. Vattenrallens om grisskrik påminnande läte hörs ofta från vassen. Han har dessutom under våren ett liksom hamrande läte "pypp, pypp, pypp" taktfast upprepat i timmar. Flera andra trevliga läten ingår i hans repertoar, mystiska stönanden, puttranden och kurranden etc. Somliga år ljuder härifrån också den småfläckiga sumphönans vittljudande vissling "huitt, huitt, huitt", liknande droppet från en otät vattenkran. Den mäktigaste stämman som ljuder från vassen tillhör dock rördrommen. Han har i år sporadiskt hörts från Ståholmsvassen, där han andra år haft stadigt tillhåll. I Barkarövik och vid Kungsör har han funnits i år och därifrån hördes hans basunstötter om natten ända till Norsa. Under särskilt goda akustiska förhållanden kan detta fågelvärldens mäktigaste läte höras milslångt.

I vassbältets yttre del och utefter åkanten har flera par skäggdoppingar haft sina bon. Dessa vackra fåglars parningsceremoni tillhör de mest karakteristiska inslagen i fågellivet under våren.

Gjusens fiskafänge.

Bland de intressantaste skådespelen här nere är fiskgjusens fiskafänge. Speciellt då vattnet står över maderna kan man ofta få bevittna gjusens störtdykning efter fisk på nära håll, se honom ett ögonblick helt försvinna under vattenytan, sega sig upp från vattnet med tunga vingslag med vattnet rinnande från de kupade vingarna och se resultatet av hans fiske i form av en gädda eller en braxen.

Hägern brukar vara en regelbunden förekomst vid Norsa på hög- och efter sommaren. Det är då i regel fråga om ungfåglar, som från häckplatserna i södra Sverige drar norrut en tid och uppehåller sig på lämpliga platser. På mudderupplagen på andra sidan ån har jag en gång sett sju hägrar samtidigt.

Andra storfåglar som ses här är knölsvan (häckar i Barkarövik) och flockar av sångsvan och tranor, som drar över vår och höst.

De tuviga strandängarna är häckningsterräng för ängspioplärkor och gulärlor. Hanarna hos de senare lyser som äggulor bland tuvorna. Finns några buskage intill våtmarkerna är buskskvättan given.

De omedelbart intill sjöängarna liggande hagmarkerna och skogsdungarna hyser även de en rik fågelfauna, som jag här inte skall gå närmare in på. Jag skall blott nämna att kören av trastar och sångare här i vårtid ljuder mycket fulltonig och att näktergal lär ha uppträtt här. Terrängen för denne storsångare synes mycket lämplig.

Rovfågelsträck.

För att fullständiga bilden av fågellivet vid Norsa skall jag i största korthet nämna något om fågellivet höst och vinter. Många av de änder och vadare och andra sjöfåglar, som jag berättat om ovan, stannar kvar